

IS MIJN GAT NIET TE DIK?

monoloog voor 1 dame

Eddy Van Ginckel

*Verkrijgbaar bij uitgeverij ALMO
© Eddy Van Ginckel*

(decor: cafétafeltje met twee stoelen, op tafel enkele lege en halflege glazen, enkele flesjes water. Georgette lijkt op iemand te wachten, kijkt rond)

Zou ik niet beter terug naar huis gaan?

Dat wordt toch niks vandaag,... wat zit ik hier nu eigenlijk te doen?

Water drinken,... Maar ik kan toch geen water blijven drinken?

(neemt slokje)

Ik denk dat ik alle merken nu wel heb uitgeprobeerd hier,...

Voor mij smaakt dat allemaal naar hetzelfde,... naar water.

Ja, ik weet het,... ze zeggen dat het gezond is,...

Zou ik een Duvel durven bestellen?

Neen, neen, geen Duvel. Daar komt alleen maar miserie van. Geen Duvel vandaag.

(pauze)

Ik vraag me af waar hij in godsnaam blijft.

(kijkt op horloge) Hij is al een kwartier te laat...

(stilte)

Als er nu iets is wat ik niet kan hebben, dan zijn dat mensen die nooit op tijd komen.

Daar heb ik een grondige hekel aan. Ik snap dat niet. Ik ben altijd overal veel te vroeg. Liever te vroeg dan te laat, zeg ik altijd. Neen, echt, ik kan er niet tegen.

(stilte)

Pas op, dat begint met 15 minuten,... en dat lijkt op het eerste gezicht misschien niet zo veel,... maar als ge dat alle dagen doet,...

(haalt rekenmachine uit haar handtas)

Alle dagen,... 15 minuten maal 365,...

Dan zijn dat er dus 5475 per jaar,... met een werkend leven van veertig jaar,... *(tikt op rekenmachine)* ...maal veertig,... zit ge direct aan 219000 minuten, en als ge dat omrekent,... *(tikt verder)* ... gedeeld door 60, dan gedeeld door 24,... zijn dat 152 dagen of bijna vier maanden van uw leven dat ge gewoon te laat zijt. Vier maanden. Op die tijd bouwt ge een huis.

Ja, sorry,... maar ik heb iets met cijfers,...

Dat heeft waarschijnlijk met mijn job te maken. Ik zit al jaren op de boekhouding, ziet ge,... en dat laat zijn sporen na. *(schuift rekenmachine voor zich uit op tafel)*

Sorry,... ik zal proberen om er wat op te letten.

(stilte)

Waarom doen ze dat nu eigenlijk? Het is toch niet zo moeilijk om op tijd te komen? Of zouden ze dat doen om op te vallen? Pas op, dat zou kunnen natuurlijk...

Ga maar eens naar het theater. De bel gaat om te zeggen dat de voorstelling gaat beginnen, iedereen verlaat de foyer en probeert zijn plaats te vinden in de zaal, na een tijd heeft iedereen die plaats uiteindelijk gevonden. Alleman zit, de lichten beginnen te dimmen, en dan gaat ineens de deur terug open en komt een koppel telaarcomers in volle glorie en met veel kabaal de zaal binnen. Dat is toch om op te vallen? Dat kan toch niet anders? En pas op, die telaarcomers zitten nooit op de hoek van een rij. Neen, neen, die zetten ze altijd ergens in het midden, zodanig dat er tien, twintig man moet rechtstaan om die mensen te laten passeren.

“Ja, excuseert, mag ik even passeren, madame, dank u, sorry, pardon, neem me niet kwalijk, ja, het is goed, ik kan erdoor.”

Om zot van te worden.

En zo worden dan al die mensen gestraft die wel op tijd komen. Soms gebeurt het zelfs dat net die mensen het begin van het toneelstuk missen, door de schuld van één of andere kwibus die nog moet passeren. En we weten allemaal wat dat betekent, want bij sommige stukken weet ge totaal niet meer waarover het gaat, als ge de eerste vijf minuten hebt gemist. Die stukken bestaan. Echt waar. Daar bestaan statistieken over. Ik heb eens gelezen dat vijftenzestig procent van de,...

O, sorry,... ik was weer bijna vertrokken met mijn cijfers,...

(stilte)

Nu zit ik wel op de boekhouding, maar ik ben daar niet voor naar school geweest. Eigenlijk ben ik afgestudeerd als schoonheidsspecialiste, maar omdat geen kat dat geloofde, vond ik geen werk in die sector.

Ja, ik kan ze geen ongelijk geven.

Als ge mij hier ziet zitten, denkt ge nu niet direct aan een schoonheidsspecialiste.

Dat is waar, hé? Ik zou zo bij een beenhouwer mogen beginnen, denk ik.

Ja, uitbenen en zo,... geen fijne vleeswaren natuurlijk.

Ik weet het, ik weet het,... ik zou wat minder complexen moeten hebben en wat meer zelfvertrouwen, maar dat is niet gemakkelijk.

Ja, zeg,... schoonheidsspecialiste.

Dat was een idee van mijn moeder.

“Ge zult er u beter bij voelen,” zei ze. “Gij, die altijd zo bezorgd zijt over uw uiterlijk.”

En ze wist me te overtuigen. Ja, dat was niet zo moeilijk. Ik was heel gemakkelijk te overtuigen. Nu nog altijd trouwens. Raar, hé? Ge hebt mensen die zich daar allemaal tegen kunnen verzetten, mensen die sterk in hun schoenen staan. Maar ik dus niet. Het ergste is dat ik van mezelf weet hoe beïnvloedbaar ik ben.

Na het lager onderwijs moest ik kiezen welke richting ik wilde gaan.

Kiezen,... ik was veel te jong om te kiezen,... ik kon niet kiezen,...

Daarom kozen ze thuis in mijn plaats.

“Wat wilt ge later worden, Georgette? Hebt ge daar al eens over nagedacht?”

“Neen, niet echt.”

“Het is nu dat ge moet kiezen, kind.”

“Ik weet het niet, ma.”

“Ge moet toch al iets in uw gedachten hebben. Dat kan toch niet anders. Ieder kind heeft toch bepaalde dromen? Wat wilt gij later worden?”

“Ik weet het niet, ma.”

“Jawel! Ge weet dat wel! Ge moet niet zeggen ‘ik weet het niet.’ Ge moet weten wat ge later wilt worden. Wat wilt ge worden, Georgette?”

En het enige dat ik kon antwoorden was: “mager.”

Dat wou ik worden. Mager.

Maar naar het schijnt is dat geen beroep, dus dat kon niet.

Daarom studeerde ik dan maar voor schoonheidsspecialiste. Ik had ook voor kapster kunnen gaan, maar daar had ik totaal geen aanleg voor, volgens die lerares.

“Puur tijdverlies,” zei ze. “Dat kunnen we ons hier niet permitteren.”

Ja, naar het schijnt had de school op dat vlak een heel goede reputatie. Ze leverden alleen maar goede kapsters af. Als ze daar op voorhand niet zeker van waren, dan namen ze geen enkel risico.

Schoonheidsspecialiste dan maar,...

(pauze)

Veel plezier heb ik niet gehad van mijn diploma.

Ik heb mij zot gesolliciteerd.

Niemand wou mij hebben.

Ge hebt mensen die zich dat niet aantrekken en dan gewoon gaan stempelen, maar dat kon ik niet. Daar was ik toch niet voor naar school geweest of wel? Maar ja, ik moest wel gaan stempelen, anders was ik met niks in orde.

Toen ik mij destijds ging inschrijven bij de RVA, vroegen ze wat voor studies ik gedaan had. Ik zei dat ik een diploma had van schoonheidsspecialiste. Die vent bekeek me van kop tot teen en dan begon hij te lachen.

“Gij meent dat?”

“Natuurlijk. Moet ge mijn diploma soms zien, mijnheer?”

“Neen, neen, laat maar zitten, juffrouw, ik geloof u.”

“Ik had meer dan zeventig procent, hoor.”

“Ja, ja, dat zal wel,...”

En dan volgde een heel lange stilte.

“Wat zou u denken van een omscholing?” vroeg hij.

Ik bekeek die vent op mijn beurt van kop tot teen. Omscholing,... in plaats van mij te helpen zoeken naar een job waarvoor ik geleerd had. Ik kookte haast vanbinnen.

“Omscholing? Tot wat dan? Metser?”

Ik zag hem twifelen, maar uiteindelijk heeft hij mij papieren gegeven om mij in te schrijven voor een cursus boekhouden en bureelwerk.

En dan ben ik drie maanden naar de les geweest, alle dagen van acht uur 's morgens tot vier uur in de namiddag. Ik was de enige in de klas die Nederlands sprak, al de anderen waren buitenlanders, denk ik. Dus dat ging allemaal niet zo vlot. O neen, want die mijnheer die les gaf, moest alles altijd vertalen in het Engels en in het Frans voor hij verder kon gaan. Ik ergerde mij enorm. Maar het was mijn eigen schuld. Toen die vent van de RVA vroeg: “Is dat in orde voor u, juffrouw?” had ik “ja” geantwoord.

In het begin waren we met een man of twintig. Afijn ja, man,... het waren allemaal vrouwen en slechts één man, maar zelfs daar had ik mijn twijfels over. Dat was eigenlijk geen ‘fanatieke,’ als ge verstaat wat ik bedoel.

Er waren er niet veel die het volhielden, hoor.

Na drie lessen was onze groep al gehalveerd.

Die hadden allemaal meer karakter dan ik, denk ik.

En tegen dat het examen was, waren we nog met drie. Ja, echt, met drie.

Ik had anders toch niet de indruk dat het allemaal zo moeilijk was.

Drie van de twintig,... in de statistieken is dat amper 15 procent.

Ik was de enige die achteraf een attest kreeg.

En met dat attest ben ik dan beginnen solliciteren voor een bureaujob.

Niet simpel, hoor. Typen kon ik niet. Ja, met twee vingers. Ik was eigenlijk totaal niet geschikt om ergens op een bureel te zitten. Zo'n cursus is goed, maar in feite kunt ge er niets mee doen. Het zal psychologisch gezien misschien wat helpen om u wat meer zelfvertrouwen te geven, maar of het u helpt om een job te vinden, dat betwijfel ik. Ge hebt mensen die daar jaren voor naar school gaan en nog geen werk vinden. En ik zou dat dan moeten kunnen na een cursus van drie maanden? Dat kan toch niet, hé?

Maar toch heb ik een job kunnen vinden.

Misschien lag het aan mijn schone ogen?

Pas op, ik had schone ogen in die tijd.

Mijn ogen waren zowat de enige dingen aan mijn lijf waar ik content van was.

Och ja, hoe dan ook, ik werk er nu bijna vijftien jaar.

(denkt na) Vijftien jaar? Of zou dat al langer zijn?

De tijd vliegt toch, hé?

Soms lijkt het alsof ik er gisteren pas begonnen ben,...

Afijn, speelt geen rol. Ondertussen heb ik leren typen en ken ik toch al iets van boekhouden. Mijn baas zegt toch altijd dat ik goed ben met cijfertjes. En als die content is, dan zal ik wel mogen blijven, zeker?

(pauze)

Waar blijft die nu, zeg?

Ik had eigenlijk beter gezegd dat ik geen tijd had. Maar ja, ik kan zo moeilijk neen zeggen. Dat is mijn grootste probleem. Dat achtervolgt me al mijn hele leven.

(stilte)

Ja, ziet ge, ... ik heb hier afgesproken met een man.

Neen, neen, het is niet wat ge denkt. Die tijd is al lang voorbij.

Ik spreek niet meer af met mannen, toch niet voor datgene waarvoor ge denkt dat ik nu afgesproken heb.

(stilte)

Niet dat ik dat veel heb gedaan in mijn leven, hoor.

Ik kende mezelf, ... ik zou niet neen hebben kunnen zeggen.

Begrijpt ge wat ik bedoel?

Afijn, vandaag heb ik hier afgesproken met iemand, die ik heb leren kennen op het internet. Als alles meevalt, dan, ... zou het natuurlijk weleens kunnen zijn dat ik toch

heb afgesproken voor datgene, waarvoor ge denkt dat ik heb afgesproken,... maar dat is dus niet de bedoeling, snapt ge wat ik wil zeggen?

(pauze)

Neen? Een afspraak kan ook een doodgewone babbel zijn, of niet?

Een doodgewone babbel? Hoort mij,... héél naïef, als ik het zelf hoor.

Wie spreekt er nu met iemand af via het internet,... voor een babbel?

Afijn ja, we zullen wel zien, zeker,...

(stilte)

Ik spreek liever af op neutraal terrein, kwestie van de kansen te verkleinen dat iemand zou profiteren van mijn goedheid. En gezien de mannen in mijn leven al genoeg van mijn goedheid hebben geprofiteerd, kan ik dat dus missen als de pest. Ja, ik weet het,... het is allemaal mijn eigen schuld.

(stilte)

Waarom heb ik mij in godsnaam laten verleiden?

Omdat het een lieve man is? Hoe kunt ge dat nu weten?

Als ge met een man begint te 'chatten,' zijn het allemaal lieve.

Allee ja, de eerste vijf minuten toch. En dan beginnen ze met vragen te stellen. Welke maat van cup ge hebt, bijvoorbeeld. Ja, serieus, dat durven ze vragen. Zo heb ik er al verschillende gehad. "Welke maat hebt gij?" Echt, hoor. En dan houdt het bij mij op, hé. Die blokkeer ik direct. Is dat nu zo interessant om te weten hoe groot uw borsten zijn? Is dat de nieuwe standaard? Moet ge als vrouw op die manier worden beoordeeld? Ik vind dat niet kunnen. Mannen,... allemaal dezelfde.

(kijkt op horloge) Die komt niet meer nu. Dat is veel te laat,...

(lange stilte)

Had ik dat op voorhand geweten,...

Het moet zijn dat ik in al die jaren niets heb geleerd. Ik laat mij nog steeds vangen. Hoe is dat nu in godsnaam mogelijk? Dat kan toch niet? Of zou ik soms last hebben van,... masochistische trekjes? Dat ik mezelf persé wil pijnigen of zo,...? Dat ik dat allemaal heel bewust doe? Maar wat wil ik daar dan mee bewijzen?

Pfff,...

Ik heb speciaal een dag verlof genomen. Mijn baas was in alle staten, toen ik het hem vroeg.

“Maar dat gaat zomaar niet, Georgette! Ge kunt nu niet gemist worden hier, dat weet ge toch zelf ook.”

“Sorry, mijnheer Mathieu, maar ik moet die dag hebben.”

“Waarom?”

“Daar hebt u geen zaken mee.”

“Hoe, ik heb daar geen zaken mee?”

“Nee, mijnheer Mathieu.”

“Maar ik ben uw baas!”

“Juist daarom, mijnheer Mathieu.”

“En wat moet ik dan doen met al die belastingaangiften? Die moeten wel op tijd binnen zijn, hé Georgette!”

“Dat weet ik, mijnheer Mathieu. Maar toch moet ik die dag verlof hebben.”

“Kan dat niet op een andere dag?”

“Nee, mijnheer Mathieu.”

“Waarom niet?”

“Dat kan ik niet zeggen.”

“Oké, 't is goed. Ik wil het al niet meer weten. Ge krijgt uw dag verlof, maar dan reken ik op u tussen Kerstmis en Nieuwjaar.”

“Maar dat kan niet, mijnheer Mathieu! Ik heb al iets geboekt tussen Kerstmis en Nieuwjaar.”

Dat is niet waar, hoor. Ik heb niks geboekt, maar dat zei ik niet tegen mijn baas. Verleden jaar vroeg hij wie er op vakantie ging met Kerstmis en al diegenen die zeiden dat ze iets geboekt hadden, mochten verlof pakken. En ik viel er naast. Dus heb ik nu maar al direct gezegd dat ik mijn congé al had vastgelegd.

Maar dat maakte blijkbaar niet veel indruk op hem.

“Dan zult ge moeten kiezen, Georgette,” zei hij. “Nu verlof nemen of met Kerstmis.”

Lap.

En hier zit ik dan, hé,...

Eenzaam en verlaten,...

(stilte)

Ik ben ooit getrouwd geweest. Ja, inderdaad, geweest.

Ik ben gescheiden van mijn man.

Gelukkig. Ik begrijp nog altijd niet waarom ik ooit met hem ben getrouwd. Toen hij me ten huwelijk vroeg, heb ik direct ‘ja’ gezegd. Onnozel, hé?

Soms snap ik mezelf niet., hoor,...

Soms? Nogal dikwijls,...

“Wilt ge met mij trouwen, Georgette?”

“Ja, dat is goed.”

Allee, verstaat ge dat nu?

Een Adonis was het niet, integendeel. De schoonheid zat vanbinnen. Afijn ja, dat maakte ik mezelf wijs. Ik heb die schoonheid nooit gevonden, hoor. Dat moet héél diep vanbinnen hebben gezeten. Neen, ik heb het nooit gevonden.

(pauze)

Dat zei hij tegen mij ook altijd.

“Schat, uw schoonheid zit vanbinnen,” zei hij altijd.

Als vrouw is dat heel plezierig om te horen als een man dat tegen u zegt.

(stilte)

Ja, zeg, “uw schoonheid zit vanbinnen.”

Waarom zegt een man nu zoiets? Dan denkt ge als vrouw toch direct dat er iets scheelt aan uw buitenkant. Of niet? Pas op, ik weet dat er wat scheelt aan mijn buitenkant, daar niet van. Maar moet ge daar als man dan zo de nadruk op leggen? Dat doet ge toch niet?

Toen hij dat de eerste keer tegen mij zei, wist ik niet wat ik ervan moest denken. Moest ik mij nu beledigd voelen? Of moest ik dat oppakken als een compliment?

Ja, zeg,... uw schoonheid zit vanbinnen... Pfff...

(stilte)

Weet ge waar ik nu zin in heb?

Om een sigaretje op te steken.

Ja, echt. Maar ik ga het niet doen.

Drie maanden geleden ben ik gestopt. Iedereen op het werk is er van overtuigd dat ik dat nooit langer dan een jaar volhoud. Er loopt een weddenschap en zelfs mijnheer Mathieu, mijn baas, heeft mee geld ingezet. Als ik verlies, dan kost me dat een dikke duizend euro. Dat is toch al wat, hé?

Maar of ik nu de weddenschap win of verlies, mijn baas wint altijd.

Ja toch?

Neen?

Ik neem nu geen rookpauzes meer en ik heb dat eens uitgerekend.

Wacht,...

(neemt rekenmachine opnieuw) Vier keer per dag nam ik tien minuten,... dat is 40 minuten per dag, maal vijf... is 200 minuten per week,... maal vier is 800 minuten per maand, maal twaalf,... is 9600 minuten per jaar, gedeeld door 60,... is 160 uren per jaar,... dat is meer dan een maand werken,... en daar krijg ik dan, als ik het volhoud, duizend euro voor. Dan win ik zagezegd.

Ja, ik weet het, ik ben weer met cijfers bezig,...

(stopt rekenmachine in haar handtas)

Maar het is toch waar of niet? Sinds ik ben gestopt met roken, werk ik per jaar meer dan een maand langer voor hetzelfde loon! Wie is er dan feitelijk de winnaar? Ben ik dan niet gek om te stoppen?

Ja, ik weet het,...Als ge met roken stopt, dan doet ge dat omdat het beter is voor uw gezondheid,...om u beter in uw vel te voelen,... ja toch?

Beter in uw vel,... blablablablabla,...

(pauze)

Ik ben altijd een beetje zwaarlijvig geweest. Ja, al van kindsbeen was ik aan de mollige kant. Maar dat was eigenlijk de schuld van mijn moeder. Mijn moeder kon veel te goed koken. En ik kon nooit neen zeggen.

“Nog wat frietjes, Georgette?”

“Neen, ma, dank u.”

“Jawel! Een paar lekkere frietjes gaan er nog wel in.”

“Neen, ma, echt niet.”

“Jawel! Een klein schepje.”

“Allee, 't is goed.”

En voor ik het wist had mijn moeder vijf keer mijn bord terug vol geschept. En ik had geleerd om altijd mijn bordje helemaal leeg te eten.

Mijn moeder deed het niet alleen met frietjes, maar met alles wat ze klaarmaakte. En ik had geen karakter genoeg om te weigeren. Ik at alles op, ook al wist ik dat ze mij aan het vetmesten was. Maar ja, wat wilt ge? Als ge zeven of acht jaar oud zijt, dan probeert ge een braaf en gehoorzaam kind te zijn en dan gaat ge niet rebelleren tegen uw ouders, of wel?

Ja, ik weet het, de tijden zijn veranderd. Tegenwoordig doen ze dat wel, maar vroeger kwam dat niet eens in ons hoofd op. Zolang ge thuis woonde, dan waart ge gehoorzaam. Zo simpel was dat. En zo was ik thuis altijd het kleine, gehoorzame, dikke meisje.

(pauze)

Hoeveel ik toen woog, dat weet ik niet.

Wij hadden thuis geen weegschaal.

Mijn moeder wilde daar niet van weten.

“Dat staat overal in de weg,” zei ze. “En ik heb geen goesting om daar over te struikelen, als dat in onze ‘veel te kleine badkamer’ staat.”

En dan ging mijn vader een wandelingetje doen.

Die beloofde al vijf jaar om de badkamer te vergroten, maar omwille van zijn twee linkerhanden werd dat altijd maar uitgesteld. Met zijn mond kon die alles, maar als het er op aan kwam, deed hij niks. Op de meest ongelukkigste momenten kreeg hij altijd ineens last van zijn lumbago.

“Aaaaau,.... mijn rug,....” En dan ging hij op zijn bed liggen.

En mijn moeder had er altijd compassie mee.

“Blijft maar liggen en zo weinig mogelijk bewegen, schat.”

De dokter schreef dan een briefje voor zijn werk. Die maakte daar nooit een probleem van. Die onderzocht mijn vader zelfs niet.

“Lumbago, zeker?” was alles wat die zei. En dan mocht mijn vader een week thuis blijven. Dat moet ik niet proberen. Mijn baas stuurt direct een controleur op mijn dak als ik hem bel dat ik ziek ben. Dat is me al twee keer overkomen. Hij had wel twee keer pech dat ik iedere keer écht ziek was.

Maar ja, bij mijn vader was dat anders. Die hadden ze niet echt nodig op zijn werk, denk ik. Zijn baas was waarschijnlijk blij dat hij eens een week van hem af was.

En mijn moeder vergat dan weer even dat er nog zoveel verbouwingen waren die al jaren op hem aan het wachten waren.

Ze hadden een huis gekocht, maar daar mankeerde nog van alles aan. Mijn vader zou dat wel fiksen, zei hij. Ja, ik zeg het, met zijn mond was hij de beste klusser die ge maar kon vinden. En mijn moeder geloofde hem. Volgens mij ging dat er toen net zo aan toe, als bij mij, toen ik getrouwd was. Die vent kon ook alles. Maar ik ben er van gescheiden en mijn moeder niet. Tja, een andere generatie, hé. Toen werd er niet over scheiden gesproken. Eens getrouwd, altijd getrouwd. Dat was écht ‘tot de dood ons scheidt.’

Afijn. De weegschaal is er dus nooit gekomen.

Als ge u wilde wegen, dan moest ge naar de apotheker. Die had een grote weegschaal, waarop ge u kon wegen. Daar moest ge vijf frank insteken en dan kwam er een kaartje uit met uw gewicht op.

Of was dat nu twee frank? Dat weet ik nu niet meer...

Ja, ge hebt mensen die dat allemaal nog exact weten, maar die details zijn niet aan mij besteed... Vijf frank? Afijn, hoe dan ook, ge ging daar opstaan, ge stak daar geld in en dan kwam er een kaartje uit met uw gewicht. Nu ja, uw gewicht... Dat gewicht klopte niet helemaal, want ge moest daar het gewicht van uw kleren van aftrekken. Maar ja, zo dikwijls ben ik daar niet gaan opstaan. Mijn vader vond het zonde van het geld. Vijf frank, alleen maar om u eens te wegen, vond hij schandalig. Ik vond dat eigenlijk ook. Vijf frank was de helft van mijn zakgeld. En dat stopte ik zeker niet graag in een machine. Voor vijf frank kon ik zo'n grote zak met snoep kopen.

Dat ge van snoepen dikker werd, daar werd nog niet over gesproken toen.

Nu wel.

Tegenwoordig wordt ge van alles dik, zeggen ze.

Vroeger trok niemand zich daar iets van aan. Ze begonnen het zich pas aan te trekken als het te laat was. Dat was misschien ook niet zo goed, maar alleszins beter dan de dag van vandaag. Iedereen is te voorzichtig geworden, met alles. Dat komt ook veel door de reclame, denk ik. Ze dringen u allerlei dingen op en iedereen gelooft wat ze beloven in die reclamespotjes. Nul procent van dit, nul procent van dat, en dan laten ze een graatmager fotomodel zeggen hoe goed ze zich erbij voelt. Allemaal dikke bullshit. Als ge aanleg hebt om dik te worden, dan wordt ge zelfs dik van een glas water.

(ze drinkt een slokje)

Bij mij ligt dat anders. Mijn hoofd is te zwaar. Door al dat bijleren en studeren zijn mijn hersenen met de jaren enorm gegroeid. Al die kennis die ik opdeed moest er altijd maar bij en bij, en op de duur begint dat echt door te wegen.

Het is zelfs zo dat mijn hoofd nu eigenlijk te vol zit. Er kan niks meer bij en daarom zakt dat dan wat uit naar de rest van mijn lichaam. Ja, echt, ik denk dat het zoiets moet zijn. Dat kan niet anders.

Ja,... seffens geloof ik mezelf nog.

Ach, wat speelt het een rol, als ge maar gelukkig zijt, zeker?

Ik zal altijd al wel iets meer hebben gewogen dan het gemiddelde fotomodel. Is dat per definitie verkeerd? Neen toch?

(stilte)

Het interesseerde me als kind ook niet om mijn gewicht te kennen. Waarschijnlijk woog ik toch veel te veel naargelang mijn lengte, en zou ik me daar alleen maar aan ergeren als ik het zou weten.

(pauze)

Alhoewel,...

Nu moet ik ook niet beginnen liegen, natuurlijk,...

Iedere keer als mijn moeder mij naar de apotheek stuurde voor aspirines voor de rugpijn van mijn vader, zag ik dat ding daar staan, die grote weegschaal, en had ik moeite om aan de verleiding weerstaan.

Ja, zeg,... dat was gewoon 'gezonde nieuwsgierigheid.'

Hoe zijt ge als kind? Ge wilt toch alles weten?

De apotheker lachte altijd naar mij, als ik op de weegschaal had gestaan.

"En?," vroeg hij dan.

Ik zei niks, stopte het kaartje vlug in mijn zak en liep naar buiten. Twee straten verder bekeek ik het dan, als ik zeker wist dat er niemand in de buurt was. En dan was ik depressief voor de rest van de dag.

Neen, die weegschaal was nooit mijn beste vriend,...

Misschien al goed dat we zoiets niet in huis hadden staan,...

(stilte)

Waar blijft die vent nu toch, zeg? Die begint ferm op mijn zenuwen te werken.

(pauze)

Ik heb mijn nieuw kleding maar aangetrokken, kwestie van een goede eerste indruk te maken. Ja, ik weet het,... dat kleding gaat niet veel helpen,... Ik sta niet met een kleding. Maar ik doe mijn best. Een rokje durfde ik niet aandoen. In een rok toont mijn gat veel te dik. Ik heb anders veel rokjes in de kleerkast hangen, maar ik draag ze nooit. Stom eigenlijk, hé? Ik zou ze beter eens weggooien.

(stilte)

Ik weet nog, hoe ik als kind voor de eerste keer een mooi rokje kreeg. Waarschijnlijk had ik weleens eerder mooie rokjes gekregen, maar daar herinner ik mij niets meer van. Maar die keer was het anders. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik het zelf had mogen kiezen in de winkel. Ik was zo fier als een gieter.

(denkt na) Een gieter, begot? Waarom zeggen ze nu zoiets? Een gieter,... Is dat iets fier, een gieter? Nogal een uitdrukking, hé? Zo fier als een gieter.

Pas op, zo zeggen we meer dingen, waarover we beter eens eerst zouden nadenken,...

Allee, waar was ik nu gebleven? O ja,... ik was fier met mijn rokje,... zo fier als een pauw. Ja, dat is beter. Zo fier als een pauw. Dat kan, hé? Een pauw is toch een fier beest? Ik heb eens een pauw gezien in het park. En maar pronken met zijn staart. Hij zette die helemaal omhoog en dan danste hij rond om de vrouwtjes te verleiden.

Maar we wijken af,...

Wat wou ik nu eigenlijk zeggen? O, ja, dat rokje.

Het was een lichtblauw plooirokje, echt heel mooi. Ik mocht het enkel op zondag dragen, maar dat vond ik niet erg. Iedere zondag deed ik het aan en paradeerde ik ermee door de straten in onze buurt. En dan de mensen maar kijken. Ik vond het ook niet erg dat de mensen naar me keken. Ik genoot ervan. Echt zalig. Ik heb het lang gedragen. Iedere zondag opnieuw.

Mijn vriendinnetjes waren stikjaloers op mij. Allee ja,... dat denk ik toch.

's Zondags zag ik die nooit. Die moesten 's zondags altijd met hun ouders mee naar de kerk. En na de kerk, heel de middag mee de kroeg in. Ik had geluk. Mijn ouders gingen nooit naar de kerk. Dus kon ik mijn rokje aantrekken en er fier mee rondlopen. En dat deed ik graag.

Tot ik op een zekere dag vond dat ik de knoopjes bijna niet meer dicht kreeg. Het rokje spande ook harder dan anders. Ik mijn adem ingehouden en mijn buik ingetrokken en met veel moeite alle knoopjes dichtgeknoopt, dan rap naar de slaapkamer van mijn ouders voor de grote spiegel gaan staan, om te zien of alles goed zat.

En toen merkte ik iets, voor de allereerste keer in mijn leven... er was iets met de achterkant van mijn lijf... ik vond het daar veel te dik. Lag het nu aan die rok, ik weet het niet, maar er scheelde iets met mijn spiegelbeeld.

En terwijl ik mezelf stond te keuren voor te spiegel, kwam mijn moeder de slaapkamer binnen.

“Wel, kind, wat staat ge daar te doen?”

“Ik weet niet,... er scheelt iets met mijn rok.”

“Wat scheelt er met uw rok?”

“Ik weet het niet... vanachter...”

“Ik zie niks verkeerd, hoor.”

“Neen?”

“Maar neen.”

“Is mijn gat niet te dik?”

“Uw gat te dik?”

“Ja, mijn gat. Kijk maar, die rok steekt vanachter helemaal omhoog.”

“Dat is maar een gedacht.”

“Maar allee, ik zie toch wat ik zie! En daarbij, ik kreeg mijn knoopjes bijna niet toe geknoopt.”

“Misschien heb ik uw rok wat te warm gewassen... Waarschijnlijk is die een beetje gekrompen...”

“Denkt ge?”

“Ja ja, dat zal het wel zijn...”

“Is mijn gat echt niet te dik, ma?”

“Maar neen, kind, uw gat is dik in orde.”

(stilte)

En ik geloofde dat. Maar toch kon ik het niet laten om regelmatig mijn achterste te bekijken in de spiegel. Soms ging ik tot tien keer per dag voor de grote spiegel staan. Ik denk dat mijn moeder het had gemerkt, want op een zekere dag had ze de deur van haar slaapkamer op slot gedaan.

Dat vond ik zo verschrikkelijk.

(pauze)

Vanaf dan kon ik mijn achterste alleen nog bekijken op straat,... in de uitstalramen van de winkels.

(pauze)

Het werd op de duur een obsessie. Ik kon geen enkel raam passeren of ik keek naar mijn achterste. Soms liep ik drie, vier keer voorbij dezelfde winkel om alles goed te kunnen zien. En ik kan u wel zeggen dat ik eigenlijk niet zo blij was met wat ik zag. Mijn gat was echt te dik.

Maar ja,... mijn moeder zei dat alle vrouwen dat van zichzelf vinden. “Iedere vrouw vindt haar gat te dik,” zei ze. En dat zal wel zo zijn, zeker?

Ze vond ook dat ik veel te jong was om me zorgen te maken over mijn uiterlijk.

“Dat komt allemaal wel goed als ge wat ouder zijt,” zei ze.

En ik probeerde dat te geloven,...

(stilte)

Op school werd ik altijd uitgelachen. Ik deed of ik het me niet aantrok, maar in feite deed het enorm veel pijn. Het maakte me triestig,... ongelukkig,... en om me wat beter te voelen, begon ik te snoepen. Het hielp. Zolang ik mezelf nergens in een winkelraam zag, hielp het.

Maar op school bleven ze me uitlachen. Erg, hoor.

Eén keer heb ik het aan mijn moeder verteld. Ze moet iets aan me gemerkt hebben, denk ik, en ze vroeg: "Scheelt er iets, Georgette?"

"Neen, er is niks."

"Komaan, zeg, ik zie dat er iets scheelt."

"Neen, ma, er is niks."

"Is er iets gebeurd op school? Ge kunt het tegen me zeggen, hoor."

En toen zei ik dat iedereen me altijd uitlachte omdat ik te dik was. Dat had ik beter niet gedaan. Mijn moeder is toen met mij mee naar school gegaan. Ze schold de directrice de huid vol. Het moest nu maar eens gedaan zijn met dat arme kind altijd uit te lachen.

Vanaf dan werd het alleen maar erger. Ze lachten me niet alleen uit, maar begonnen me ook nog te pesten. Ze smeten mijn boekentas weg, braken mijn potloden kapot, legden punaises op mijn stoel, pikten mijn turnpantoffels,...

Op één of andere manier moet dat aan de oren van mijn ouders zijn gekomen, denk ik, want twee maanden later zat ik op een andere school.

Dat was helemaal een ramp. Ik kende er niemand. Verdrietig dat ik toen was. De eerste weken liep ik constant met een krop in mijn keel. En mijn resultaat ging er flink op achteruit. Omdat ik te weinig punten had, werd ik thuis nog gestraft ook.

(stilte)

Erg, hé?

(stilte)

Maar ja,... dat is het leven, zeker?

Volgens mij komt die vent niet meer.

Ik snap dat toch niet, hoor. Waarom spreekt ge dan met iemand af? Zegt dan gewoon dat ge geen zin hebt om met mij af te spreken. Dat liegen altijd,... ik zou er iets van krijgen. Hij vond mij een hele toffe, zei hij. Een toffe,... mijn gat, ja. Neen, die woordkeuze is totaal misplaatst,... mijn gat achtervolgt mij al mijn hele leven.

(stilte)

Ik ben ooit eens willen gaan fitnessen. Vijf keer ben ik er voorbij gelopen. Naast de ingang van die fitnessclub was een soort uitstalraam, waar allemaal hometrainers stonden. En op die hometrainers zaten allemaal mensen in korte broek te trappen, terwijl ze naar buiten keken naar het volk dat voorbij liep.

Ik had ze eerst nog niet zien zitten op die hometrainers. O, neen, toen ik er voorbij liep had ik alleen maar oog voor mijn eigen spiegelbeeld in de ruit. Pas na de vijfde keer, kreeg ik het in de mot dat ze allemaal naar mij keken. Ik schaamde mij dood. Neen, daar kregen ze mij niet meer binnen.

Maar ik speelde nog wel met de gedachte om te gaan fitnessen.

En daar heeft die verkoper toen van geprofiteerd.

Ja, dat was weer zo ene, die van deur tot deur ging.

Dat was juist in de periode dat er veel reclame werd gemaakt voor die trilplaten. Ge kent dat wel, hé, zo'n ronde schijf met handvaten waar ge moet gaan opstaan en dat dan begint te schudden als een drillboor.

“Ik denk dat ik iets goed heb voor u, madame. Mag ik even binnenkomen?”

En ik kon weer niet neen zeggen.

“Ik kom net van een beurs, madame, en ik heb nog een paar toestelletjes over. En ik kan u die leveren tegen een spotprijsje van 999 euro per stuk. Het is een instapmodel, heel gemakkelijk op te bergen. Wat denkt ge? Zal ik het eens laten zien, madammeke?”

En vijf minuten later was ik de trotse eigenaar van een trilplaat.

Een instapmodel.

Daar kunt ge niet instappen, hoor. Ik dacht dat eerst ook, maar een instapmodel wilt alleen maar zeggen dat ge daarmee kunt beginnen en na een tijd kunt overstappen naar een professioneler model, dat drie keer zoveel kost natuurlijk.

Ja,... een trilplaat,...

Ik denk dat ik er drie keer heb opgestaan, van zolang dat ik die heb.

Niks voor mij.

Als ge nu graag zo mottig zijt als een krab, dan moet ge daar maar eens gaan opstaan. Ik word zot van dat geschud. Ik krijg er zelfs koppijn van.

En gemakkelijk op te bergen? Vergeet het. Dat ding weegt meer dan zeventig kilo! Bergt dat maar op, hé!

Nu staat dat ding daar in het midden van mijn living.

Omdat het me altijd deed denken aan die weegschaal van bij de apotheker, heb ik er een grote bloempot opgezet, een vetplant, om het wat aan te kleden.

Ook geen zicht, maar allee,...

Neen, ik had me dat nooit mogen laten aansmeren,...

(pauze)

Waarom heb ik nu toch weer met iemand afgesproken?

Ik begrijp mezelf toch écht niet, hoor,...

(kijkt op horloge, zucht)

Dat 'chatten' op die computer doe ik nog niet zo lang, hoor.

Dat is dikke Josée haar schuld.

Dat is mijn buurvrouw. Die heeft me dat aangeraden.

Zij heeft haar vent leren kennen op het internet. En ze heeft er chance mee, zegt ze.

En daarom ben ik uit nieuwsgierigheid eens gaan piepen op die dating sites.

Daar ziet ge wat, zie,...

Vrouwen zijn er wel in de minderheid. Dat is raar, hé?

We weten allemaal dat er op de wereld véél meer vrouwen zijn dan mannen, maar toch zijn ze op die sites in de minderheid. Snapt ge dat nu?

Op de meeste van die sites moet ge lidgeld betalen, maar er zijn er een hele hoop waar ge u als vrouw volledig gratis kunt inschrijven. Dat zal zijn om dat tekort op te vangen, denk ik.

Ik had me nog maar net ingeschreven op zo'n site, of ik had al 'touche.'

De ene mail na de andere kwam binnen.

Allemaal venten die in mij geïnteresseerd waren.

Ja, ik kon mijn ogen bijna niet geloven.

Al moet ik toegeven dat ik hier en daar wel een beetje had gelogen,...

Het begon al met mijn leeftijd, ... ik deed er direct tien jaar af. Ze weten dat toch niet, dacht ik. En daarbij, een vrouw liegt altijd over haar leeftijd. Dat is niet abnormaal.

(pauze)

Zo'n profiel aanmaken op die sites, dat is ook niet simpel.

Het heeft bijna een uur geduurd eer ik die volledige vragenlijst had ingevuld. Er stonden dan ook de stomste vragen bij.

Om u een voorbeeld te geven,...

"Bent u geïnteresseerd in:

A: een vriendschappelijke relatie

B: een romantische date

C: een seksueel avontuurtje”

Wat moet ge daar nu op antwoorden?

En ge had ook maar één keuze mogelijkheid.

Ik geloof dat ik het wel tien keer heb veranderd. Uiteindelijk heb ik het gehouden op “een seksueel avontuurtje.”

Niet dat ik zo op seks uit ben, hoor,... neen, helemaal niet. Ik was gewoon benieuwd om te zien wie daar op af zou komen, meer niet.

(pauze)

Honderden mails kreeg ik binnen. Honderden.

Allemaal mannen die direct seks met mij wilden.

Ik snap die mannen toch niet, hoor.

Ik had er in het begin zelfs geen foto bijgezet.

Neen, serieus. Ik schreef mij aanvankelijk in zonder foto. Ja, dat kunt ge. Niet bij alle dating sites, maar toch bij veel. Uw kop interesseert de mannen blijkbaar niet. Die denken maar aan één ding. Erg, hé? Als ik had gewild, lag ik nog dezelfde avond met iemand in bed. Maar die boot heb ik altijd goed kunnen afhouden.

Pas op, ik heb niks tegen seks, maar er is toch veel meer in het leven dan dat, of niet? Afijn ja,... ik maak mezelf dat toch altijd wijs.

(stilte)

Na een paar dagen heb ik mijn profiel een beetje veranderd. Ik vond dat ik totaal niet leek op de persoon die ik in feite was. Blond, slank, 35 jaar,... allee, ziet mij hier zitten. Ik heb dat dan maar aangepast. Het resultaat was onmiddellijk zichtbaar. Per dag kwamen er vanaf dan maar tien, twintig mails binnen, in plaats van honderden. En toen ik later een foto toevoegde, en mijn voorkeur had gewijzigd in ‘vriendschappelijke relatie,’ waren het er nog slechts drie, vier,... per week. Dat verschil was echt te groot. Een mens zou er op de duur depressief van worden.

(stilte)

Stom eigenlijk. Waarom schrijft iemand zich in op zo’n site, als ge eigenlijk niet echt op zoek zijt naar iemand? Ik heb het me dikwijls afgevraagd. Maar ja, in het begin staat ge daar niet bij stil,... het blijft spannend,... bij iedere mail die ge binnen krijgt, begint uw hart rapper te kloppen,... ge raakt er af en toe zelfs wat opgewonden van,... uw fantasie begint te werken en in gedachten hebt ge al een ontmoeting in het echt met die venten,... maar toch blijft uw verstand zeggen dat ge beter niet met

die mannen afspreekt. Er is er geen enkele die deugt. Dat heb ik ook tegen dikke Josée gezegd.

“Josée,” zei ik, “op die dating sites zit er geen enkele man die deugt. Ik zweer het je, geen enkele. En diegenen waarvan je denkt dat ze wel deugen, spelen alleen maar heel goed komedie.”

Sindsdien spreekt ze niet meer tegen mij.

Ja, zeg,... als ge de waarheid al niet meer moogt zeggen.

(pauze)

De meeste venten zijn trouwens nog getrouwd ook en zoeken alleen maar iemand voor de seks, om hun vrouw te kunnen bedriegen. Neen, daar kan ik niet aan meedoen. Neen. Als ik weet dat ik met een getrouwde aan 't chatten ben, dan blokkeer ik hem. Echt, dat meen ik. Maar ja, ge weet het niet altijd, hé.

Ik heb even in twijfel gestaan om ermee te stoppen en mij terug uit te schrijven, maar dat is ook te zot. Ik heb voor een jaar lidgeld betaald, dan kan ik er maar beter iets aan hebben ook. Dat is toch waar, zeker.

Ik weet niet meer hoeveel ik heb betaald, maar goedkoop was dat niet.

Was is er feitelijk nog goedkoop? Niks.

En dan valt het bij mij nog mee.

Laatst las ik een artikel in één van die boekjes. Dat ging over een helderziende die een gat in de markt had gevonden en ook zo'n site was begonnen. Die wist al praktisch op voorhand dat uw date een succes zou worden. Iedereen die zich bij haar inschreef, was al bijna zeker dat hij vroeg of laat een serieuze relatie met iemand zou hebben. Voor amper duizend euro per jaar, kreeg je gegarandeerd één keer per maand een date. Ja, echt, zo stond dat in dat artikel.

Duizend euro voor twaalf dates, dat is 'amper' ...eu...wacht, hé... *(telt in gedachten)*
Momentje...

(neemt rekenmachine uit handtas)

Ja, sorry, maar zo uit mijn hoofd lukt dat niet,...

(tikt op rekenmachine)

1000 gedeeld door twaalf,...

Dat is,...83 euro om eens een vent te ontmoeten.

Dat is toch geen geld, zeker?

83 euro,... voor één date,...

Weet ge wat ik allemaal kan doen met 83 euro?

(telt vlug na met rekenmachine)

Daarmee kan ik mijzelf zestien keer trakteren op een BigMac Menu.

Zestien keer per maand.

(schrikt) Amai,... dat is wel veel, hé?

Dan ben ik toch veel goedkoper af met mijn dating site, hoor.

Zeker weten.

Maar ja,... Eens dat het nieuw er wat af was, interesseerde mij die site niet zoveel meer. Het enige wat ik nog deed, was één keer per dag mijn mails nakijken. En als er niks fatsoenlijks bij zat, dan dacht ik daar niet meer aan.

Het was toch alle dagen hetzelfde.

“Ja, ik zie het wel zitten om eens seks met u te hebben. Hoe spreken we af?”

Dat zinnetje heb ik dikwijls zien staan, hoor.

En dan moet ge weten dat ik alleen maar op zoek was naar een ‘vriendschappelijke relatie.’ Ik denk dat die mannen niet kunnen lezen. Bij iedere vrouw die ze tegen komen, denken ze alleen maar aan seks. Dat kan toch niet anders?

(stilte)

Tot ik dan op een mooie dag een mailtje kreeg van Oscar.

Ja, hij heette Oscar.

Afijn ja,... dat had hij toch gezegd. Waarschijnlijk was dat niet zijn echte naam. Ik gebruik ook nooit mijn echte naam op de chat. Neen, zeker niet. Ik heet Georgette. Allee,... Georgette,... is dat nu een naam die aanspreekt om eens mee af te spreken? Ik noem mezelf altijd ‘Lovely.’ Dat klinkt veel beter, vind ik.

Er zijn veel mensen die zich Lovely noemen op de chat.

Ik ben Lovely347. Maar ik ga u niet vertellen op welke site ik altijd zit, anders begint iedereen met mij te chatten.

(stilte)

Ja, een mailtje van Oscar.

Twee jaar ouder dan ik, dus dat zat al goed. 1m90, dus geen kleine jongen. 85 kilo, dus geen dikke. Donker haar en atletisch gebouwd, zei hij. Ik had in mijn leven al met slechter kaarten gespeeld, hoor.

Hobby's: lezen, poëzie schrijven en wandelen.

En de manier waarop hij zijn mailtje had geschreven,... zo,... zo gewoon. Ik bedoel, zo echt zonder dat het woord seks erbij stond. En daarom heb ik nogal redelijk rap met hem afgesproken. We zouden samen naar de zee gaan, langs het water

wandelen, een terrasje doen, wat babbelen en gezellig kennismaken. Daar kunt ge toch geen neen tegen zeggen? Of wel?

(stilte)

Mensenlief,... heb ik daar nadien spijt van gehad,...

We spraken af in een taverne bij mij om de hoek, kwestie van niet direct bij mij thuis af te spreken. Ik was een half uur te vroeg, zoals gewoonlijk, en hij was een uur te laat,... ik wou bijna zeggen 'zoals gewoonlijk,' maar het was de eerste keer dat ik met een man afsprak, dus dat wist ik toen nog niet. Ze zijn allemaal dezelfde. Ze komen altijd te laat. En gelooft me vrij: dat maakt geen goede eerste indruk.

Afijn, een uur te laat komt hij die taverne binnen, helemaal buiten adem. Hij had pech gehad met zijn auto, zei hij. Zijn handen hingen helemaal vol met olie en die ging hij eerst eventjes wassen. En daar zat ik, in mijn eentje aan dat tafeltje, juist zoals nu. Niet te geloven, hé?

Na een kwartier, twintig minuten kwam hij terug uit de toiletten.

"En?" vroeg ik hem, om maar iets te zeggen.

"Sorry, zei hij, "ik krijg het er niet helemaal af." En hij liet zijn vuile handen zien.

"Dat is niet erg," zei ik. "Ga maar zitten."

"Zijt u Lovely... 347?" vroeg hij.

"Ja, dat ben ik. Gij zijt Oscar?"

Hij knikte alleen maar en keek even rond, waarschijnlijk om te zien of hij er niemand kende. Ik zweeg en wachtte af wat hij zou zeggen.

"Iets drinken?" vroeg hij vriendelijk.

"Neen, dank u."

Ik had al vijf tonics gedronken en ik voelde mij helemaal opgezwollen. Nu zou ik eens een goed boertje willen laten, dacht ik. Maar dat heb ik maar niet gedaan. Ik spaarde die boertjes op tot we aan de zee waren. Ja, daar valt dat zo hard niet op. Iedereen doet het. Is dat nog niemand opgevallen? Als ge wandelt op de dijk en er op begint te letten, dan hoort ge niks anders. Ja, echt. Ge moet daar de volgende keer maar eens op letten, als ge gaat wandelen aan de zee. Dat is niet te doen. Vooral als het goed weer is, als het "marcellekesdag" is, zoals ze zeggen. Dan hoort ge wat, hoor.

Nu moet ik toegeven, Oscar, hij had niet gelogen en hij zag eruit zoals hij zich had beschreven en hij leek helemaal op de foto die op zijn profiel stond. Dat was dan toch tenminste één pluspunt.

En wij weg, met zijn auto.

Jongens, jongens,...

Na een kwartier rijden begint zijn motor te sputteren en hij zet zich aan de kant.

“Dat is niet normaal,” zei hij en hij stapte uit.

Meer dan een half uur heeft hij met zijn hoofd onder de motorkap gezeten. Ik was uitgestapt en had mij langs de andere kant van de vangrails in het gras gezet.

Ik dacht : “Die gaat mij niet hebben, hé, hier op de pechstrook. Voor hetzelfde geld rijden ze mij hier los omver.”

Ik had toen beter iets onder mijn gat gelegd. Dat gras was kletsnat, maar dat hebt ge niet direct door als ge gaat zitten. Dat voelt ge pas na een tijdje, als het te laat is. En als ge dan zo'n gat hebt als ik, daar kan heel veel gras onder, hoor.

Allee,... ge spreekt af met een vent en ge zit daar met een natte broek.

Niet te doen, jong.

Mannen,...

En daar zat 'Lovely 347.'

Ik had al eens gevraagd of hij geen lid was van Touring wegehulp of zo, maar dat was niet. En een garage bellen dat kostte veel te veel geld, volgens mijnheer. Dus liet ik hem maar voort prutsen.

Afijn, om een lang verhaal kort te maken,... na nog eens een paar keren te zijn stilgevallen onderweg, kwamen we uiteindelijk vier uur later aan in Blankenberge.

Chance dat het die dag schoon weer was, anders hadden we daar ook niet veel aan gehad. Niet dat we nu veel hadden, de dag was al bijna voorbij eer we er waren. Ik wil maar zeggen: het had nog veel erger kunnen zijn.

(stilte)

Blankenberge,... pas op, schoon badstad,... maar volk,...

Ik weet niet waarom hij nu persé naar Blankenberge wou,...

Nu niet dat het me erg stoorde, we gingen toch langs het water wandelen en dan is het al eender waar ge zijt. De zee is de zee, hé?

Blankenberge,...

We gingen de auto parkeren op de parking achter het station.

Maar vlak voor die parking viel hij alweer stil.

Hij probeerde de auto te starten, maar dat haalde niks uit. We kwamen geen meter meer vooruit. Maar niet opgeven, hé. Nog eens starten, en nog eens starten, en nog eens,... om zot van te worden. En achter ons stond al een hele rij auto's te

claxonneren. Op de duur begon het die mens van die parking op de zenuwen te werken en kwam hij uit zijn hok, tikte dan tegen het zijraampje van de auto.

“Wa go je doen, vriend? Ge kunt hier ni bluve stoan, wee? Allee vorrut. Ge kunt kieze: binne of butte? Of moet ik de polies bellen?”

Oscar is achter het stuur blijven zitten en ik heb die auto dan maar geduwd tot helemaal aan het einde van de parking, waar gelukkig nog een plaatsje vrij was. Ik was kapot, gewoon kapot.

En dan moesten we heel de Kerkstraat door tot aan de dijk.

Volk. Dat was gewoon niet te doen.

Al eens in de Kerkstraat geweest als het mooi weer is?

Dat is een aanradertje, hoor.

En die mensen zien niet waar ze lopen, hé.

Die lopen tegen uw lijf alsof het niks is.

Ik was blij dat ik uiteindelijk de zee zag.

Nu was ik in de veronderstelling dat we eerst ergens iets zouden gaan drinken op een terrasje of zo. Niet dat ik echt dorst had, maar toch,...maar dat sloeg ferm tegen. Nergens plaats. Nergens. Ge kon echt over de koppen lopen daar in Blankenberge. En alleman was bezig met een plaatsje te zoeken. Echt niet te doen.

Dus, wij dan maar direct naar 't water.

Ook niet simpel, want op dat strand lagen ze ook allemaal in de weg.

Om daar tussen te gaan liggen, moet ge goed zot zijn, volgens mij. Handdoek naast handdoek, amper plaats om uw benen te strekken als ge gaat liggen,...

Maar ja, ieder zijn goesting. Ik hou niet zo van al die drukte. Hoe minder volk, hoe liever ik het heb.

“Hoeveel kilometer kunt gij het volhouden?” vroeg Oscar opeens.

Ik dacht: “Allee, wat is dat nu voor een vraag?”

“Weet ge wat,” zei hij, “ik zal achter u lopen, dan kunt ge gaan op uw eigen tempo. En als ge moe zijt, dan weet ge het maar te zeggen.”

Ik vond dat een raar manier van wandelen, maar dat durfde ik niet zeggen. Misschien is dat tegenwoordig de nieuw manier van wandelen. Ja, dat kan zijn, ik wandel niet zo dikwijls. Dus, wij weg, in de richting van Zeebrugge.

Hij had een rugzak bij en daar mocht ik mijn handtas en mijn schoenen insteken. Dan trok hij zijn kousen en sportsloffen uit en stopte die er ook bij.

“Ik zal dat wel dragen,” zei hij. “Dan moet gij niks meesleuren.”

Allee vooruit, dacht ik. Het is een gentleman. En wij weg.

Na een half uur was ik het al beu. Ja, zeg, zo heel de tijd met uw blote voeten door dat water en niemand waar ge eens iets kunt tegen zeggen. Ho ja, hij liep achter mij. En ik kreeg dan nog een droge mond ook.

“Oscar, ik ben moe. Willen we ergens iets gaan drinken?”

“Dat zal niet gaan,” riep hij.

Ik draaide mij om.

“Hoe? Dat zal niet gaan?”

“Ha, neen, hier is niks. Het eerste terras is in Zeebrugge.”

“Is dat nog ver?”

“Neen, maar met uw tempo zijn we toch nog wel een uur of twee onderweg.”

Ik ontplofte bijna. “Met mijn tempo.” Ge moet maar durven, hé?

“Waarom loopt gij nu altijd achter mij en niet naast mij?”

En weet ge wat die bitskoemer toen zei? “Dan kan ik uw kontje beter zien.”

Ja! Dat zei die!!

Al heel mijn leven heb ik complexen over mijn achterkant en ik kan u verzekeren dat het niet plezierig is om te horen dat er iemand achter u loopt, die constant naar uw gat loert.

Ik ben beginnen stappen of mijn leven ervan afhing. Binnen het uur zaten we in Zeebrugge op een terras. Ik, compleet groggy,... en hij, zat mij gewoon uit te lachen.

De smeerlap!

Geen woord heb ik nog tegen hem gezegd.

Geen woord.

Alleen toen hij vroeg wat ik wilde drinken, heb ik gezegd: “Een Duvel.”

(pauze)

Ik heb drie Duvels gedronken. Tegen Oscar had ik na den tweede Duvel gezegd, dat hij maar al moest doorgaan. Hij vertrok terug langs het strand en ik bleef nog even op dat terras zitten. Ik zou op mijn gemakje de kusttram pakken naar Blankenberge en er waarschijnlijk nog voor hem zijn ook. Heel dat eind te voet terug, zeker? Daar dacht ik nog niet aan! Niet met mij, hé!

(stilte)

Na een tijd sta ik op en op het moment dat ik wil vertrekken, doet die juffrouw van dat café teken dat ik nog moet betalen. Ik zoek mijn zakken af naar mijn portemonnee,... en wat denkt ge? Ik had geen geld bij! Geen rotte frank! Mijn handtas zat nog in zijn rugzak. Nu stond ik daar schoon.

Ik dacht: "Dan moet hij maar terugkomen om mij te komen halen. Ik bel hem op, op zijn GSM."

En dan valt mijn frank,... ik kan hem niet opbellen! Ho neen, want mijn GSM zit ook in mijn handtas! Ja, ik zeg het, als ik tegenslag heb, dan heb ik de gehele dag tegenslag.

Maar dan kreeg ik een geniale inval.

Ja, pas op, af en toe overkomt me dat wel eens.

Niet dikwijls, dat geef ik toe.

Ik vraag aan die madame van 't café of ik eens efkens mag bellen.

"Ik heb geen telefoon," zei ze, "maar als ge wilt moogt ge mijn GSM gebruiken."

"Dat is ook goed," zeg ik en ze geeft me haar GSM. En ik bel ermee naar mezelf. Omdat ik dat nummer al dikwijls heb moeten intikken op al die sites op het internet, kende ik die gelukkig uit het hoofd. En dan,... belt mijn telefoon een keer of vijf en ineens,... hoor ik mezelf babbelen.

"Ik ben er niet, maar als u een boodschap wilt achterlaten, kan u dat doen na het horen van de biep."

Ja, jong,...

Wat moet ge daarmee doen?

Allee, wat boodschap gaat ge achterlaten?

"Georgette, ik ben het, hé, belt mij eens terug?"

Dat kan toch niet, zeker. Na een keer of vijf bellen, ben ik ermee gestopt. Ik begrijp dat toch niet, hoor. Hij moet dat toch gehoord hebben? Het geluid van mijn GSM staat keihard. Dat hoort ge overal, zelfs op de drukste plaatsen.

Ja, ik weet het,... hij zat natuurlijk wel in mijn handtas, in een rugzak,...

Wat nu gedaan? Naar zijn GSM kon ik niet bellen, want dat nummer kende ik niet van buiten. Dat nummer stond wel in mijn GSM, maar daar kon ik niet aan.

Al een geluk dat ik er aan dacht dat hij ook een gewone telefoon heeft, een vaste lijn. Normaal hebt ge daar ook niet veel aan, want als ge dat nummer belt, komt ge bij die vent thuis terecht, terwijl hij zelf aan zee zit. Maar ik wist gelukkig dat hij dat nummer altijd doorschakelt naar zijn GSM, als hij niet thuis is. Nu moest ik natuurlijk nog aan

zijn nummer geraken. Aan die madame van 't café heb ik een telefoonboek gevraagd van Antwerpen en ge gelooft het of niet: ze had er een.

Maar eer ik dat nummer had gevonden,... jongens, jongens,... ik wist toch zijn achternaam niet. Dan kunt ge lang zoeken, hoor. Ik wist alleen zijn adres, allee ja,... het adres dat hij mij had gegeven,... ik kon alleen maar hopen dat hij niet had gelogen.

Het zweet brak mij uit. Stel u maar eens voor dat hij een verkeerd adres had gegeven? Dat hij helemaal niet woonde, waar hij beweerde te wonen? Pas op, dat doen er velen, hoor, meestal getrouwde venten die niet willen dat ge weet waar ze wonen.

Maar ik had chance, afijn ja, als ge dat "chance" kunt noemen,...

Na een paar uur bladeren in die boek, lijntje per lijntje, vond ik uiteindelijk zijn nummer van thuis. Op de duur kon ik bijna niets meer lezen, alles werd steeds waziger en waziger. Maar ja, dat was niet moeilijk,... Toen waren we ook alweer drie Duvels verder. O ja, wat moest ik doen? Ik moest toch iets drinken? Ik zat op een terras, waar men vocht voor een plaatsje. Dan kunt ge daar toch niet blijven zitten zonder iets te verteren? Juist, hé?

En dan belde ik hem op. Hij herkende mijn stem eerst niet. Ja, wat wilt ge, na zes Duvels. Als ge niet gewoon zijt van te drinken, hoort ge dat direct aan uw stem.

(met dubbele tong)

"Hallo? Oscar? Zeg, jongen,... komt mij eens halen,..."

"Met wie spreek ik alstublieft?"

"Met Georgette natuurlijk."

"Georgette? Ik ken geen Georgette."

"Godverdomme, Oscar! Met Lovely, driehonderd en zoveel! Komt mij halen, jong!"

"U komen halen? Waar zit gij dan?"

"Wablief? Waar dat ik ben? Ik zit hier op een terras,..."

"Toch niet in Zeebrugge?"

"Wablief?"

"Toch niet in Zeebrugge??"

"Ja, nog altijd in Zeebrugge,... ik heb geen geld bij, dat zit in uw rugzak,..."

"Dat kan nu niet, hé!" riep hij door de telefoon. "Ik heb u al wel tien keer gebeld op uw GSM en gij pakt niet op!!"

Natuurlijk pakte ik niet op! Hoe kon ik oppakken?

Maar dat snapte hij niet, hoor. Dat was te moeilijk.

Ja, een hele slimme jongen was het niet.

Hij begreep niet waarom ik niet opnam, toen hij mij belde.

En ik was niet meer in staat om hem dat fatsoenlijk uit te leggen.

“Ik ben al uren op u aan het wachten in Blankenberge!!” riep hij.

En dan hing hij op. Afijn, dat dacht ik eerst, maar eigenlijk had die madame van 't café geen belwaarde meer op haar GSM. Ja, zo bellen met een GSM naar een vaste lijn was toen niet goedkoop en dan gaat uw belwaarde rap achteruit. Ik heb dat vroeger zelf dikwijls meegemaakt. Enorm vervelend.

Ik had toen nog geen abonnement, maar een kaart die ge moest opladen.

Ja, ik had me dat eens laten aansmeren door een verkoper die van deur tot deur ging. Als ge die hoorde klappen, dan was precies alles gratis. En zoals gewoonlijk kon ik niet neen zeggen,... ja, ik weet het,... Het klonk allemaal zo aanlokkelijk. Iedere keer dat ik mijn GSM zou opladen voor vijf euro, dan kreeg ik 10.000 sms'jes gratis. Serieus waar. 10.000 sms'jes. En ik liet mij weer vangen, hé.

Een mens staat daar niet bij stil, bij zoiets. Die vijf euro belwaarde was rap genoeg op. Maar als ge te rap uw GSM herlaadde, dan kreeg je weer 10.000 sms'jes erbij.

Wat kunt ge nu doen met 10.000 sms'jes?

Pas op, die bleven maar een maand geldig, hoor.

(tikt snel op rekenmachine)

Dat wilt zeggen dat ge per dag,... tienduizend gedeeld door 31,... dat ge per dag,... 322 sms'jes moest sturen om zo één reeks op te krijgen.

Dat kunt ge gewoon niet! Allee, ik toch niet.

Ge moet dat eens uitrekenen.

Neen, serieus, ge moet dat echt eens doen,...

Met mijn tempo duurt het gemiddeld een volle minuut eer ik een bericht ingetikt en verzonden heb. Dat wilt dus zeggen dat ik meer dan vijf uur per dag niets anders moet doen dan sms'jes versturen.

Vijf uur per dag!

Pas op, dan mag er niemand op die berichten antwoorden. Als ge ieder bericht dat ge terug krijgt, nog moet gaan lezen ook, dan is dat een volledige dagtaak. En dat moet ge dan wel alle dagen doen, anders doet ge geen zaak natuurlijk. En zeker naar niemand bellen, want anders is uw belwaarde op en moet ge gaan herladen en gooien ze er nog eens 10.000 sms'en bij.

Niet te doen. Gewoon niet te doen,...

Ik heb dat een paar dagen volgehouden, maar dan kreeg ik ambras met mijn baas. En ik begreep die mens. Op mijn werk deed ik niks anders dan sms'jes versturen. Mijn vingers zagen bijna blauw van al die berichtjes in te tikken.

Ik moet toegeven, op de duur werd het vervelend ook, hoor.

En naar wie moest ik iets sturen?

Zoveel vrienden had ik nu ook weer niet.

Meestal stuurde ik berichtjes naar dikke Josée, mijn buurvrouw. Die had toch tijd genoeg, die ging niet werken.

Maar ja,... Wat moet ge altijd zeggen? In het begin ging dat nog, maar op het laatste was het alleen maar: "Hallo? Alles goed?"

En dan kreeg ik een bericht terug. "Ja."

Nogal conversaties, hé?

Afijn ja,... op die manier duurt dat natuurlijk niet zo lang om een bericht te versturen en hebt ge al wat tijd over om eens iets anders te doen,...

Na 322 berichtjes stopte ik. De rest was dan voor de volgende dag.

Hoewel ik ooit wel eens 332 berichtjes heb verstuurd. Mijn eigen schuld, ik had verkeerd geteld. Ik zette na ieder bericht een streepje op een blad papier. Ge kent dat, hé, vier streepjes, één, twee, drie, vier, en het vijfde streepje schuin erdoor.

Maar we zijn aan 't afwijken,...

Wat was ik nu aan 't zeggen?

O ja, juist,...

Hij was al uren op mij aan het wachten in Blankenberge, zei hij.

"Al uren,"... de onnozelaar. Mannen kunnen toch altijd overdrijven, hé? Waarschijnlijk was hij nog maar net aangekomen, maar vertikte hij het gewoon om dat toe te geven. Als hij dan toch al zo lang op mij aan het wachten was, waarom belde hij mij dan niet op of stuurde hij mij geen sms,je? (*denkt na*)

Afijn ja, hij is me dan komen halen met de auto, betaalde de rekening in 't café met het geld dat hij uit mijn portemonnee haalde. Ja, ikzelf kon dat niet meer,... daarvoor was ik te zat,... En dan zijn we terug naar huis gereden, zonder onderweg ook maar één woord te zeggen. Hij is zelfs niet gestopt om pipi te kunnen doen. Dat heb ik moeten inhouden tot ik thuis was.

Sindsdien heb ik hem niet meer gezien.

Ja, ik zeg het, ge kunt wat meemaken als ge met een vent afspreekt.

(stilte)

Blankenberge,... neen, mij niet meer gezien.

(stilte)

Mijn volgende date was met Albert. Die had een sportkar. Wat voor merk, weet ik niet meer, maar 't was een cabrio, een auto met een open dak. Op veertig minuten reden we van Antwerpen naar Knokke. Mijn haar stond steil omhoog en ik kreeg het niet meer naar beneden. Nogal een zicht, hoor. We gingen "window shoppen" op de Lippenslaan. In elke vitrine zag ik mijn wilde kop haar,... Neen, met Albert is het niks geworden,...

(pauze)

En dan sprak ik af met een Leo,... samen met de fiets naar Scherpenheuvel,... Als ik daar nog aan denk,... Ik ben helemaal niet gewoon van te fietsen en dan ineens zo ver. Ik heb meer dan een week niet meer kunnen gaan van de pijn aan mijn gat. Dat zag helemaal blauw. Zelfs gewoon op een stoel zitten deed pijn.

"Dat gaat wel over," zei hij. "Gij hebt gewoon een beetje last van zadelpijn, dat is alles." Ja, zeg,... dat is alles. Ik heb mijn fiets direct op internet gezet en verkocht voor 50 euro. En van dat geld heb ik twee kussens gekocht om op de stoel onder mijn gat te leggen. Fietsen? Daar moeten ze mij niet meer over klappen.

(pauze)

Onnozele Leo,...

Toen ik nadien een tweede keer met hem afsprak, omdat hij maar bleef aandringen, beloofde hij mij dat hij het dit keer rustiger aan zou doen. En ik, onnozele trien, ik trapte daar weer in, hé. We zouden gewoon gaan genieten van het panorama, gezellig ergens een stukje eten,... en hij nam mij mee naar de Citadel van Dinant,... 409 trappen omhoog,... ja, sorry, ik heb die geteld, ik kan er niet aan doen. Cijfers, hé,... ik zou dat eens moeten afleren.

De Citadel beklimmen. Is dat rustiger aan doen? Ik was gewoon kapot.

"Als we boven zijn, komt de beloning," zei hij. "Dat uitzicht is onbetaalbaar. En we kunnen met de kabellift terug naar beneden."

De kabellift,... daar was ik vet mee. Ik moest wel eerst naar boven klimmen langs die steile trap. Onderweg deed hij niets anders dan tegen mijn kont duwen.

Toen ik hem vroeg om daar alstublieft mee op te houden, zei hij dat hij me alleen maar wilde helpen. En terwijl kneep hij nog eens goed in mijn billen, de vetzak.

Kunnen die mannen nu nooit eens niet normaal doen?

(pauze)

Na die Leo had ik gezworen van geen afspraakjes meer te maken. En dat heb ik heel lang volgehouden. Ja,... tot vandaag. En nu heb ik er ene getroffen die niet komt opdagen. Och ja,... misschien maar beter zo.

(stilte)

Hij heet Fernand. Dat hoort ge al zo, dat het niks kan worden.

Georgette en Fernand.

Dat doet u nu toch direct denken aan twee oude mensen, of niet?

Ik heb eens een toneelstuk gezien en dat ging over twee gepensioneerde mannen die mekaar tegenkwamen op een bank. Eén van die twee heette volgens mij ook Fernand,... Ja, ik ben daar praktisch zeker van,...

Waarover dat stuk ging, ga ik u niet vertellen, want dat spelen ze volgens mij nog. Als ik nu alles ga vertellen, dan is voor iedereen het plezier er af.

Ja, Fernand,... en die andere zijn naam ben ik vergeten.

Hoe heette die nu weer?

(denkt even na)

Dat heb ik dikwijls, zie.

Niet op iemand zijn naam kunnen komen.

En dan blijf ik daar op denken, hé. Dat gaat niet uit mijn kop.

Met filmsterren of zo, daar heb ik dat regelmatig mee.

Ik voel dat de naam op het puntje van mijn tong ligt, maar toch komt het niet.

Erg, hoor.

Gewoonlijk heb ik dat voor ik mijn bed inkruip, nadat ik een film heb gezien. Vooral als dat een film op VTM is, dan heb ik dat. Daar geven ze geen aftiteling na de film, hé. Anders kunt ge nog zien wie dat er een bepaalde rol heeft gespeeld, maar als ze de aftiteling er niet bijgeven, dan gaat dat niet natuurlijk. En toch wil ik het dan weten. Dan heeft het geen zin dat ik probeer om te slapen, want ik doe toch geen oog dicht. Ik blijf daar maar op denken.

Weet ge wat ik dan doe om die naam te vinden? Dan loop ik in gedachten heel het alfabet af.

Van de A tot de Z.

En dan gebruik ik alle klinkers.

Bijvoorbeeld met de B, dan zeg ik Ba, Be, Bi, Bo, Bu. En dan zet ik daar iets achter. Barry, Benny, Billie, Bollie., allemaal voornamen. En zit hij daar niet bij, dan ga ik voort met de volgende medeklinker.

Na de B komt de C,... Ca, Ce, Ci, Co, Cu. Dan de D,... Da, De, Di, Do, Du.

Pas op, als de persoon die ge zoekt 'Walter' heet of zo, dan zijt ge wel even bezig.

Maar hoe heette die andere nu weer in dat toneelstuk?

Dat blijft in mijn hoofd zitten,...

Fernand, en.... (*denkt even*) Pa, Pe, Pi, Po, Pu,... Ra, Re, Ri, Ro, Ru,.. Rafael, ..Remi,.. Ringo, Roger! Ik heb hem! Roger. Bingo!!

Ja, sorry, maar anders blijf ik daar op denken.

Roger en Fernand.

Fernand,...

(*pauze*)

Neen, eigenlijk ben ik content dat hij niet is gekomen. Ik denk dat hij mij, zonder het te beseffen, een hoop miserie heeft bespaard.

(*pauze*)

Nu was ik wel nieuwsgierig om te weten hoe hij er zou uitzien. We konden goed met mekaar praten. Allee ja, praten,... ge begrijpt wel wat ik bedoel. Hij worstelt ook al jaren met gewichtsproblemen. En net als ik, is hij met een dieet begonnen. Op drie maanden tijd is hij al twintig kilo kwijt. Dat zegt hij toch. Ik zeg dat ook, maar in feite is dat amper een halve kilo. Maar ja, wat doet het ertoe? Hij weet toch niet hoe ik er vroeger uitzag. Ik kan hem veel wijsmaken. En hij mij ook natuurlijk.

(*stilte*)

Drinken doe ik niet meer.

Ik drink alleen nog plat water.

En eten? 's Morgens eet ik niks, 's middags twee beschuitjes met Filet de Sax, een yoghurtje zonder vet en een glas pompelmoessap. 's Avonds eet ik een gegrild stukje vlees van 200g, twee patatjes en wat gestoomde groenten. Ik heb de gehele dag honger. Ik voel me zo slap als een vod en na drie maanden ben ik amper een halve kilo afgevallen.

"Het is beter dat ge niet teveel ineens afvalt," zei Josée, mijn buurvrouw, toen ze nog klapte tegen mij. "De meesten die heel veel kilo's kwijtspelen op korte tijd, hervallen snel in hun oude gewoontes en voor ze er erg in hebben, komen ze terug bij en wegen ze nog veel zwaarder dan tevoren."

Als ik dit dieet een jaar volhoud, ben ik twee kilo kwijt.

Mijn streefdoel is twintig kilo. Dat is dus een tienjarenplan.

Dat is gewoon absurd. Dit houd ik geen tien jaar vol.

(pauze)

Laatst ging ik op controle bij de huisarts. Ik had nooit ergens last van, maar na dat bloedonderzoek was ineens mijn cholesterol veel te hoog. Dat kan toch niet? Ik eet bijna niks, en zeker geen vet. Ja, zeg, mijn cholesterol te hoog.

Ik zeg: "Allee, dokter, hoe kan dat nu?"

"Uw lichaam maakt dat zelf aan," zei de dokter.

Ja, zeg, een hele geruststelling. Uw lichaam maakt dat zelf aan.

"Komt binnen twee maanden eens terug, Georgette, dan zal ik opnieuw bloed pakken. En als uw cholesterol dan nog te hoog is, dan zal ik u iets voorschrijven."

Ik terug naar huis.

Twee maanden aan een stuk heb ik eraan gewerkt om die cholesterol naar beneden te krijgen. Alle dagen dronk ik die flesjes, waar ze zoveel reclame voor maken op televisie. Flesjes? Dat zijn piepkleine plastieken potjes, die ge amper kunt vasthouden. Ze kosten wel meer dan een euro per stuk. En ik gebruikte ook van die speciale margarine, die meer dan het dubbele kost dan de gewone. Reken maar uit, hé. Dat is niet goedkoop, hoor. Honderden euro's heeft mij dat gekost.

Na twee maanden neemt de dokter opnieuw bloed en wat denkt ge?

Mijn cholesterol was nog altijd te hoog, maar nu had ik ook nog een tekort aan verschillende vitamines. Resultaat: sindsdien pak ik alle dagen een hoop pilletjes om dat terug in orde te brengen. En die pilletjes kosten allemaal samen,... nog geen tiende van wat die brol van de reclame me heeft gekost.

En nu zou het in orde moeten zijn.

Afijn ja, binnen drie maanden moet ik terug op controle.

Hopelijk is het met een pilletje opgelost,...

(pauze)

Op één van de bijsluiters stond onder nevenwerkingen dat bij sommige patiënten een lichte gewichtstoename werd vastgesteld. Ja, serieus, dat stond er bij. En ik weet gegarandeerd waar dat ik ga bijkomen. Aan mijn kont. Dat is altijd al zo geweest. Daar val ik nooit één gram af.

(pauze)

Ik ben aan 't zeveren, hé? Ja, ik ben aan 't zeveren,... Ik ga er over ophouden. Het haalt toch niks uit.

(stilte)

Volgens mij komt die niet meer.

(stilte)

Hij is hier misschien al voorbij gewandeld en heeft mij hier zien zitten.

Dat kan toch? Ik zit hier helemaal alleen. Als hij naar binnen kijkt, dan weet hij dat ik die vrouw ben die met hem heeft afgesproken. Waarschijnlijk is hij dan afgeknapt op mijn dik g..., *(probeert zelf haar achterste te bekijken)* Ja, Georgette,...

(pauze)

(zoekt in haar handtas naar haar GSM, haalt hem eruit en kijkt ernaar)

O, een gemiste oproep?

Tiens,... ik heb toch niks gehoord,... ik heb die niet horen bellen.

Hebben jullie die horen bellen?

En pas op, ik heb die extra hard gezet om hem zeker te horen als er iemand belt.

(drukt toets in)

Nummer onbekend.

Zie,... daar zou ik iets van krijgen, hé. Waarschijnlijk weer een getrouwde, die niet wilt dat ik hem thuis opbel. Dat zouden ze moeten afschaffen, vind ik, die geheime nummers.

Dat is hetzelfde als met al die enquêtes die ze doen. Hoe ze aan uw nummer geraken, dat weet ik niet, maar ze bellen u op. Meestal om u te zeggen dat ge veel te veel betaalt voor uw gas en elektriciteit. En of ge vijf minuutjes tijd hebt om een paar simpele vragen te beantwoorden in verband met uw energieverbruik.

En als het dat niet is, dan bellen ze wel voor iets anders. Ze willen dat ge verandert van energieleverancier, van GSM provider, van verzekeringsagent, van bank, allee ja, van alles. Ge zijt met niks goed bezig. Met niks. Ge doet alles verkeerd volgens die mannen. Alles. Het is gewoon om depressief van te worden.

Waarom kunnen ze u niet gewoon met rust laten? Ik heb al dikwijls gezegd dat ze mij niet meer moeten opbellen. Ik ben toch niet geïnteresseerd in hun uitleg.

“We zullen uw naam van onze lijst verwijderen, mevrouw, en u niet meer lastig vallen dan. Nog een paar vraagjes en we zijn er.” En twee dagen nadien belt de volgende u op. Ook met een geheim nummer. Waarom eigenlijk? Bang dat ge hen zou

terugbellen of zo? Neen, ik zeg het, die geheime nummers, dat deugt niet. Allemaal één pot nat.

(pauze)

Ik weet niet hoeveel uur ik zo al aan de telefoon heb gehangen.

“Hebt u vijf minuutjes tijd, mevrouw?”

En dan zeg ik “ja, het is goed.”

Zo moeilijk neen kunnen zeggen, hé. Ja, ik weet het,... het is erg.

Ik denk dat ik de enige ben die zo dikwijls wordt opgebeld.

(denkt even na)

Of zou het iets met mijn stem te maken hebben?

Ik heb naar het schijnt een hele mooie stem aan de telefoon. Dat hebben ze mij al dikwijls gezegd.

(neemt slokje)

Bah, dat water is lauw,...

Daar moet ge eens van drinken, zie,...

Daarstraks ging dat nog. Toen was dat nog fris, maar nu,...

Neen, dat raad ik niemand aan.

(drukt toets in)

Ha, een bericht,...

(leest) “Lovely 347, ik zal een beetje later zijn. Tot straks. Fernand.”

Een ‘beetje’ later?

Wanneer heeft hij dat dan verstuurd?

(kijkt het na) Tien minuten geleden pas! Dat is het toppunt. Dan was hij al veel te laat. Zo’n bericht stuurt ge op voorhand, voor ge te laat gaat komen en niet als ge al meer dan een uur te laat zijt!

(stopt GSM terug in handtas)

Ik ga naar huis, hij kan mijn gat kussen.

(denkt) Neen, niet mijn gat, dat gun ik hem niet. Waarschijnlijk is dat weer zo’n fetisjist die valt op dikke konten.

Hij kan mijn voeten kussen.

(recht)

Kom, Georgette, herpakt u.

Hij is misschien helemaal anders dan die andere venten.

Het kan allemaal nog meevallen.

Ge kunt net zo goed nog even wachten tot hij hier is.

Stuurt hem een berichtje terug en vraagt wat hij bedoelt met 'een beetje later.'

Dan weet ge ineens of het de moeite is om nog te wachten.

(gaat terug zitten, zoekt terug in handtas, haalt GSM boven)

Ja, ik weet het,... ik zou misschien beter naar huis gaan nu,...

(tikt traag een bericht in) Wat,... is,... een,... beetje,... later,... vraagteken.

Voilà.

En nu drukken op verzenden,...

En dan wachten op een antwoord,...

(lange stilte)

Die zal wel antwoorden, zeker?

Hij zal toch wel weten hoe dat marcheert om een berichtje te sturen?

Natuurlijk weet hij dat. Waarom zou hij dat niet weten? Iedereen weet dat. En daarbij, hij heeft mij al een berichtje gestuurd.

Of heeft hij meer dan een uur nodig gehad om dat in te tikken en te versturen?

Een uur? Allee, Georgette, niet onnozel doen, hé,... Hij heeft amper tien woordjes gebruikt, dat duurt toch geen uur, zeker?

En waarom zou hij niet antwoorden?

(stilte)

Ik ben misschien wat te ongeduldig?

En te nieuwsgierig,...?

Ja, vooral dat laatste, denk ik.

(pauze)

Waarom heb ik mij toch weer laten vangen?

Ge weet het toch op voorhand, Georgette.

Ge weet toch op voorhand hoe het gaat aflopen.

Net als al die andere keren, altijd hetzelfde,...

(pauze)

Maar deze keer gaat het anders zijn.

Als ik hem zie, dan ga ik het hem ineens vragen.

En dan kijk ik hem recht in de ogen.

"Fernand, jongen, bekijk me eens goed. En ge moet heel eerlijk zijn."

"Ja, dat is goed, Lovely," zegt hij dan. "Ik bekijk u goed."

En dan vraag ik hem op de man af:

Neen, ik doe het nu.

Ik ga niet wachten tot hij hier is.

Ik vraag het hem nu.

(neemt GSM)

Eén simpel sms'je,...

(tikt traag de tekst in)

“Is... mijn... gat... niet... te... dik... vraagteken...”

Voilà.

(pauze)

't Is weg.

(ze legt haar GSM op tafel en staart naar het toestel)

En heel mijn toekomst zal nu afhangen van zijn antwoord.

(er volgt een lange stilte, de lichten faden langzaam uit)

EINDE